

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4535/2022
20.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Марине Милановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 723/22 од 25.03.2022. године, у седници одржаној 20.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 723/22 од 25.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 723/22 од 25.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2335/20 од 25.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 78.000,00 динара. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен плаћања судских такси у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 723/22 од 25.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2335/20 од 25.11.2021. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова састава жалбе.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања

судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је остваривање права на јубиларну награду у ситуацији када тужилац није обављао фактички рад. О овом захтеву тужиоца судови су одлучили у складу са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са истим или битно сличним правним и чињеничним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега су ревизијски наводи којима се указује на неуједначену судску праксу неосновани. Такође, поводом предмета спора не постављају се правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 20.05.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић